

*Just Ramírez i Teresa Quesada**

L'OTAN es nota

Ara fa un any, tot just, que es va votar per referèndum la continuïtat de l'Estat espanyol dins l'OTAN. El govern espanyol, però, condicionà aquest manteniment amb uns punts concisos i clars, que cada vegada es veuen més foscos.

Les nota, per exemple, en la situació de les famoses tres condicions de la pregunta. Eren, recordem, unes promeses i garanties del govern central per a aquells que dubtàvem entre la raó (si vols la pau, no prepares la guerra) i la por a l'horitzó catastrofista i demagògic que el PSOE dibuixà com a resultat inevitable d'una victòria del NO.

Pel que fa a la promesa de «no incorporació a l'estructura militar integrada», la publicació del memoràndum secret sobre l'OTAN mostrava que aquesta ja s'havia fet. La recent promesa de Felipe González de signar el Tractat de No-prolifерació Nuclear (TPN) no garanteix la nostra des-nuclearització, segona promesa de fa un any. Es pot utilitzar la bomba sense fabricar-la. ¿Cal recordar com, poques setmanes després del referèndum, el govern central s'incorporà al Grup de Plans Nuclears? ¿O que l'exèrcit ha incorporat en les seues maniobres el supòsit d'armes nuclears tàctiques? I això, per no parlar de les que porten els vaixells de la VI Flota que regularment atraquen als nostres ports.

Romandre a l'OTAN ens facilitaria una major independència enfront dels Estats Units. Aquest missatge del PSOE es concretava en la reducció de la presència militar nord-americana. Ni una cosa ni l'altra. La política exterior no s'ha distanciat de la marcada per Reagan: l'atac a Líbia fou possible pel suport logístic des de l'Estat espanyol; Felipe González aturà, de manera vergonyant, les crítiques a Reagan de la Internacional Socialista pel seu paper a Reikjavík. En les converses per a la renovació de l'actual Conveni, la posició del govern central es basa en la retirada dels F-16 de la base de Torrejón. I ni

tan sols això accepta Washington.

Aquest any ens ha donat més. Un augment de les despeses militars d'un 11,6 per cent, necessari, ens diuen, per a la modernització de les Forces Armades i l'equiparació a les d'altres estats de l'Aliança. Més i més vendes d'armes, orientades cap a les dictadures, països en guerra i el tercer món, on el mercat és més ampli i la competència menor.

Sí, efectivament, l'OTAN es nota. També en les relacions entre el poder i els ciutadans, la lliure circulació d'informació i la presa de

decisions. Els fets que hem referit han estat revelacions de la premsa. La manca de preparació popular o «els interessos d'estat» justifiquen el silenci omnipresent del govern central. La increïble negativa del PSOE a discutir en el Parlament el famós memoràndum mostra no sols la degradació d'aquest com a òrgan de representació, sinó també del reduït cercle d'alts càrrecs i militars que adopten les decisions vitals per a la nostra seguretat. Sense informació ni control.

¿I el moviment pacifista? Fa un any no mancà qui, de

forma interessada, s'apressà a soterrar-lo. Per bé que es perdé el referèndum, no li hem donat aquesta altra satisfacció. Certament, el resultat del referèndum tingué efectes negatius sobre la influència pública del moviment i desenscisà alguna gent. No hi ha ara, tot i que l'opinió pública continua sent majoritàriament pacifista i contrària a la presència nord-americana, la il·lusió de fa un any. La il·lusió que va fer de la Coordinadora Pacifista referència central en el reviscolament i el nou dinamisme de bona part de l'esquerra social.

Som en un moment més fosc, on cal constatar, però, altres factors. El manteniment de la Coordinadora Pacifista i la seua activitat mostra l'existència de gent fortament sensibilitzada en la lluita per la pau i la neutralitat. Els col·lectius pacifistes continuen propiciant el treball comú de gent de diferents tradicions polítiques; sols resta fora qui, per pròpia voluntat i interessos particulars, així ho han decidit. Una organització que dins les seues possibilitats empena iniciatives i esforços d'estudi, investigació i popularització de temes de la pau, que trenquen el mur d'ignorància i acceptació resignada que alça el poder.

L'existència de la Coordinadora Pacifista es basa, a més, en problemes i sentiments prou sentits pel nostre poble: l'amenaça de guerra nuclear, el refús a la presència militar nord-americana, l'atractiu de la lluita per la pau i la preocupació per les tendències militaristes i autoritàries...

El moviment pacifista, doncs, té futur i continuarà la seua tasca. Oposant la força de la raó a la raó de les armes. □

** Membres de la Coordinadora Pacifista*